

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Eleny Kováčovej a JUDr. Marianny Reiffovej v právnej veci žalobkyne **J. M.**, *zastúpenej JUDr. F. B., advokátom*, proti žalovanému **Krajský stavebný úrad Ž.**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 2005/01210/Kod zo dňa 14. novembra 2005, konajúc o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 13. júna 2007, č.k. 20 S 6/2006-57, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 13. júna 2007, č.k. 20 S 6/2006-57 **z m e ň u j e** tak, že žalobu **z a m i e t a**.

Účastníkom náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Žiline zrušil rozhodnutie žalovaného Krajského stavebného úradu v Ž. č. 2005/01210/Kod zo dňa 14. novembra 2005 a rozhodnutie Obce D. T. dodatočné stavebné povolenie č. 2005/0140/SÚ/Za zo dňa 26. augusta 2005 z dôvodov podľa ust. § 250j ods. 2 písm. a), c), e) OSP a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Zároveň rozhodol o trovách konania tak, že žalobkyni priznal ich náhradu.

Krajský súd po preskúmaní veci a postupu správneho orgánu, tak žalovaného ako aj prvostupňového, v medziach žaloby dospel v konečnom dôsledku k záveru, že rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, zistenie

skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci a v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa odôvodnenia rozsudku krajského súdu vo vecno-právnej rovine relevantnou bola existencia námietky priebehu hraníc k pozemku žalobkyne so susednými pozemkami stavebníkov, na riešení ktorej bolo potrebné vychádzať z ustanovenia § 137 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len stavebný zákon).

Krajský súd uviedol, že ustanovenie § 137 stavebného zákona je lex specialis vo vzťahu k zákonu č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len správny poriadok), ktorý v ustanovení § 40 ods. 1 rieši predbežné otázky a podľa ktorého, ak sa v konaní vyskytne otázka, o ktorej už právoplatne rozhodol príslušný orgán, je správny orgán takým rozhodnutím viazaný, inak si správny orgán môže o takejto otázke urobiť úsudok, alebo dá príslušnému orgánu podnet na začatie konania.

Podľa názoru krajského súdu, vychádzajúc z uvedeného, teda ak už o predbežnej otázke právoplatne rozhodol príslušný orgán, teda iný správny orgán, alebo súd, správny orgán v konaní, v ktorom sa vyskytla táto predbežná otázka, je podľa správneho poriadku takým rozhodnutím viazaný, tzn. musí ho rešpektovať a nemôže si o tejto otázke robiť vlastný úsudok. Ak sa však v čase správneho konania len začalo rozhodovať o predbežnej otázke, ktorá má význam pre rozhodnutie správneho orgánu vo veci, správny orgán konanie preruší a bude v ňom pokračovať až po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia o predbežnej otázke.

Ako ďalej uviedol krajský súd v preskúmvanej veci bolo zistené, že pred vydaním prvostupňového rozhodnutia ako i žalobou napadnutého druhostupňového rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, Správa katastra Žilina začala katastrálne konanie o určení priebehu hranice pozemkov podľa § 18 ods. 2 písm. a), § 48 a nasl. zákona č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam v znení platnom do 30. marca 2004 (ďalej len katastrálny zákon) na podnet žalobkyne, vzhľadom na nezhody medzi ňou a stavebníkmi. Toto konanie vedené Správou katastra Žilina podľa ust. § 48 katastrálneho zákona, nebolo doteraz právoplatne skončené, ako vyplýva z obsahu spisu Krajského súdu v Žilne, sp. zn. 10S/59/2005, v ktorom sa rieši odvolanie žalobkyne proti rozhodnutiu Správy katastra Ž., zn. H-2/2002 zo dňa 11. februára 2005, ktorým bol určený priebeh hranice pozemkov parc. č. X. (pozemky stavebníkov) a X. (pozemky žalobkyne) v katastrálnom území D. T. podľa znaleckého posudku č. 1/2005, vypracovaného Ing. J. M. – súdnym znalcom z odboru geodézie a kartografie.

Podľa názoru krajského súdu uvedeného v odôvodnení napadnutého rozsudku vzhľadom na prebiehajúce uvedené súdne konanie o odvolaní žalobkyne zo dňa

24. februára 2005, dostala námietka priebehu spornej hranice pozemkov, teda námietka týkajúca sa vlastníckeho práva k pozemkom dotknutých dodatočne povolenou stavbou s jej príslušenstvom, charakter súdneho konania a za takej situácie nie je možné zo strany správneho orgánu prezumovať priebeh hranice správnou úvahou s poukazom na ust. § 137 stavebného zákona, v spojení s § 40 ods. 1 správneho poriadku, ak sporný priebeh hranice, t.j. otázku vlastníctva, má riešiť súd.

Krajský súd na záver uviedol, že v prejednávanej príhode existuje taká miera rizika, že žalovaný správny orgán prezumoval vyriešenie spornej právnej otázky, o ktorej mal rozhodovať súd, v miere ktorá nezodpovedá podmienkam ustanoveným v § 137 ods.2 stavebného zákona. V tomto smere bolo potrebné považovať vznesenú námietku o priebehu hranice zo strany žalobkyne, vyplývajúcej z jej vlastníckych práv k susedným pozemkom, ktorých sa týka dodatočné stavebné povolenie, teda prvostupňové rozhodnutie i rozhodnutie žalovaného, ako námietku oprávnenú, ktorá by mohla umožniť uskutočnenie požadovaného opatrenia (dodatočné povolenie stavby a podmienky jej uskutočnenia najmä v rovine dodržania odstupov stavieb hranice pozemkov) v podstatne inej miere alebo forme a túto podstatnú mieru nebolo možné prezumovať za situácie, ak o tejto otázke má rozhodnúť súd. Z uvedeného záveru potom krajský súd vo vzťahu k námietke o porušení § 6 vyhl. č. 532/2002 Z.z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o všeobecných technických požiadavkách na výstavbu a o všeobecných technických požiadavkách na stavby užívané osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu a orientácie (ďalej len vyhláška č. 532/2002 Z.z.) uzavrel, že ak nie je jasný priebeh hranice susedných pozemkov žalobkyne a stavebníkov, potom záver žalovaného v napadnutom rozhodnutí o dodržaní taxatívne uvedených odstupov stavby od susedného pozemku bol predčasný.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal žalovaný odvolanie a žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pretože neboli splnené zákonné podmienky pre prerušenie konania podľa § 29 ods. 1 správneho poriadku v spojení s § 88a ods. 3 stavebného zákona. Krajský súd pri posudzovaní veci bral do úvahy len vyjadrenia žalobkyne, bez preukázania opodstatnenosti jej tvrdenia, keď vyslovila, že vydaním rozhodnutia došlo k porušeniu § 6 vyhl. č. 532/2002 Z.z., ktorý presne určuje odstupy stavieb od skutočných vlastníckych hraníc a nie od hraníc „vizionárskych“ a v spojení s preukázanou spornosťou vlastníckych vzťahov došlo aj k porušeniu ust. § 32 ods. 1 správneho poriadku, pretože správny orgán vychádzal z nehodnoverných dôkazov (znalecký posudok vypracovaný Ing. J. M.) a nepočkal na súdne rozhodnutie o určení priebehu hranice medzi pozemkami.

Krajský súd podľa názoru žalovaného vychádzal len zo všeobecného tvrdenia žalobkyne o spornosti hranice pozemku bez toho, aby dôsledne skúmal súvislosť

medzi žalobkyňou namietaným priebehom hranice v príčinnej súvislosti s rozhodnutím o dodatočnom povolení stavby rodinného domu.

Žalovaný poukázal na to, že správne orgány nemôžu v konaní ostať nečinné s odvolaním sa výlučne len na prebiehajúce súdne konanie, ale naopak sú povinné v súlade s ustanovením 137 ods. 2 stavebného zákona dôsledne vyhodnotiť námietky z hľadiska ich charakteru a obsahu, a to vo všetkých vzájomných súvislostiach vo vzťahu k predmetu konania.

Krajský súd tiež nepostupoval podľa zásady ustanovenia 250i ods. 1 OSP, keď nerešpektoval skutkový a právny stav v čase vydania žalobou napadnutého rozhodnutia a bez náležitého odôvodnenia prejedikoval výsledok rozhodnutia o priebehu spoločnej hranice, v dôsledku čoho poprel oprávnenie stavebníka stavbu na svojom pozemku dokončiť. Žalovaný má zato, že pre riadne posúdenie veci nepostačovalo len všeobecné konštatovanie súdu o existencii sporu o hranicu, ale tak ako správne orgány aj odvolací súd bol povinný konzekventne sa zaoberať namietaným sporom o vytýčení priebehu hranice vo vzťahu k povoľovanej stavbe.

Pokiaľ sa jedná o žalobkyňou namietané nedodržanie ustanovenia § 6 vyhl. č. 532/2002 Z.z., ktorým sa určujú odstupové vzdialenosti medzi stavbami, žalovaný udáva, že predmetom konania o dodatočnom povolení stavby podľa ust. § 88a stavebného zákona sú už vykonané určité stavebné práce. Dodatočným povolením sa preto dodatočne povolia a určia sa ním podmienky pre jej dokončenie. V tomto konaní sa nerozhoduje o jej umiestnení, ale v konaní stavebný úrad nepovolenú stavebnú činnosť preskúmava v prvom rade z hľadiska jej súladu s verejným záujmom a následne až potom preskúma oprávnenie stavebníka k pozemku, na ktorom boli práce započaté.

Žalobkyňa navrhla napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť.

Žalobkyňa, jej právny zástupca a žalovaný sa na odvolacie pojednávanie nedostavili, doručenia predvolaní na pojednávanie mali riadne a včas vykázané, ospravedlnili svoju neúčast' na pojednávaní a požiadali, aby bolo pojednávané v ich neprítomnosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania, a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného správneho orgánu je potrebné vyhovieť, preto napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil s poukazom na ustanovenia § 220 OSP v spojení s § 246c OSP. Rozhodol na odvolacom pojednávaní dňa 25. júna 2008 rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil.

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods.1 OSP).

Podľa zákonného ustanovenia § 247 ods. 1 OSP treba považovať za osobitnú náležitosť žaloby aj konkrétne tvrdenie žalobcu, že bol ukrátený na svojich právach nezákonným rozhodnutím správneho orgánu, pričom musí ísť o subjektívne práva vyplývajúce z právneho predpisu. Žalobca musí poukázať na konkrétne skutočnosti, z ktorých vyvodzuje porušenie práva.

Preskúvanie zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov v správnom súdnictve je ovládané dispozičnou zásadou (§ 249 ods. 2 OSP).

Podľa § 250i ods. 1 OSP pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúvanie napadnutého rozhodnutia.

Za dôkazy nevyhnutné na preskúvanie zákonnosti rozhodnutia v intenciách ustanovenia § 250i ods. 1 OSP treba považovať také dôkazy, ktoré vedú k zisteniu, či skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania rozhodnutia správneho orgánu, bol pre rozhodnutie správneho orgánu postačujúci.

Správny súd pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej veci sa v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádza, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Správny súd pri preskúvaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis.

Podľa § 250i ods. 3 OSP pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Odvolačný súd zastáva názor, že prvostupňový súd pri rozhodovaní o žalobe na preskúvanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného ako i prvostupňového orgánu

nepostupoval v súlade s citovanými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku, ktoré upravujú správne súdnictvo.

Podľa názoru odvolacieho súdu nie je správny záver prvostupňového súdu, že napadnutým rozhodnutím žalovaného ako i rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu, ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon v ustanovení § 137 stavebného zákona, v spojení s § 40 ods. 1 a § 29 ods. 1 správneho poriadku.

Taktiež nie je správny názor krajského súdu, že správne orgány vychádzali z nedostatočne zisteného skutkového stavu a tým, že nebolo prerušené konanie a nevyčkalo sa na rozhodnutie súdu vo vzťahu ku konaniu a rozhodnutiu o určení priebehu hranice pozemkov žalobkyne a stavebníkov došlo k takej vade, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Ako vyplynulo z obsahu administratívneho spisu ako aj výsledkov doterajšieho priebehu konania predmetom súdneho preskúmania bolo rozhodnutie žalovaného správneho orgánu zo dňa 14. novembra 2005, číslo: 2005/01210/Kod, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu Obce T. č. 2005/0140/SÚ/Za zo dňa 26. augusta 2005 dodatočné stavebné povolenie a odvolanie žalobkyne zamietnuté.

Obec T. ako príslušný stavebný úrad rozhodnutím č. 2005/0140/SÚ/Za zo dňa 26. augusta 2005, po prerokovaní žiadosti stavebníka podľa §§ 62, 63 a 88a stavebného zákona dodatočne povolil stavbu „Izolovaný rodinný dom 1 b.j., prípojky inžinierskych sietí, žumpa, plynofikácia rodinného domu, plynovodná prípojka“, na pozemku parc. č. X. v k.ú. D. T. stavebníkom M. K. a manželke E. podľa § 66, § 88a ods. 4 stavebného zákona. Po preskúmaní predložených dokladov stavebníkom z hľadísk uvedených v §-och 62, 63 a 88a stavebného zákona a súvisiacich vyhlášok námietky vznesené žalobkyňou v celom rozsahu s odôvodnením zamietol.

Žalobkyňa v námietkach uviedla, že

- 1/ vlastnícka hranica vyznačujúca predmetné stavebné pozemky nie je v teréne vyznačená podľa platných listín,
- 2/ hranica je vyznačená v teréne bez súhlasného stanoviska susediacich vlastníkov,
- 3/v súčasnej dobe prebieha konanie o určenie vlastníckej hranice medzi parc. KN č. X. a X., ktoré nie je ukončené,
- 4/ zároveň je podaná žiadosť na prešetrenie priebehu hranice pozemkov a postupu Správy katastra Ž. ohľadom návrhu určenia priebehu hranice pozemkov na odbor katastrálnej inšpekcie Úradu geodézie, kartografie a katastra SR.

Vyjadрила nesúhlas s umiestnením žumpy a odvedením odpadových vôd v miestach spornej hranice aj preto, že tieto jej už spôsobili a ďalej budú spôsobovať škody na nehnuteľnosti domu a pozemku. Súčasne nesúhlasila s riešením strechy na rodinnom dome súp. č. X., jej vyspádovaním smerom k jej pozemku z dôvodu padania snehu

a škodám, ktoré padajúci sneh spôsobuje, ako aj hlukom a tienením, ktorý spôsobuje samotný dom.

V zmysle ustanovenia § 137 ods. 1 stavebného zákona, stavebné úrady vykonávajúce konanie podľa tohto zákona sa pokúsia vždy aj o dosiahnutie dohody účastníkov pri tých námietkach, ktoré vyplývajú z vlastníckych alebo iných práv k pozemkom a stavbám, ale prekračujú rozsah právomoci stavebného úradu alebo spolupôsobiacich orgánov štátnej správy.

V zmysle ods. 2 citovaného ustanovenia zákona, ak medzi účastníkmi konania nedôjde k dohode o námietke podľa odseku 1, ktorá, keby sa zistilo jej oprávnenie by znemožnila uskutočniť požadované opatrenie alebo by ho umožnila uskutočniť len v podstatne inej miere alebo forme, odkáže stavebný úrad navrhovateľa alebo iného účastníka podľa povahy námietky na súd alebo na iný príslušný orgán a konanie preruší.

Podľa ustanovenia § 140 stavebného zákona, ak nie je výslovne ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie podľa tohto zákona všeobecné predpisy o správnom konaní.

Podľa ustanovenia § 40 ods. 1 správneho poriadku, ak sa v konaní vyskytne otázka, o ktorej už právoplatne rozhodol príslušný orgán, je správny orgán takým rozhodnutím viazaný, inak si správny orgán môže o takejto otázke urobiť úsudok alebo dá príslušnému orgánu podnet na začatie konania.

Správny poriadok pojem predbežná otázka používa, ale nedefinuje. V právnej praxi sa neraz stane, že správny orgán na to, aby mohol rozhodnúť vo veci, musí mať zodpovedanú konkrétnu čiastkovú otázku týkajúcu sa predmetu konania. Podľa názoru právnej teórie predbežnou (tzv. prejudiciálnou) otázkou treba rozumieť takú otázku, zodpovedanie ktorej podmieňuje rozhodnutie vo veci, ktorá je predmetom správneho konania. Súčasne je to taká otázka, ktorej rozhodnutie nepatrí do kompetencie správneho orgánu, ktorý vo veci rozhoduje. Odpoveď na ňu môže byť predmetom iného samostatného konania (správneho i súdneho).

V správnom konaní platí zásada, že správny orgán, ktorý vydáva rozhodnutie vo veci, je oprávnený pre svoju potrebu riešiť i otázky, ktoré patria do pôsobnosti iných orgánov (t.j. iného správneho orgánu alebo súdu), ak to zákon nezakazuje – vyžaduje si to totiž požiadavka pružnosti správneho konania.

Podľa súdnej judikatúry platí zásada, že správny orgán, ktorý koná vo veci, je nielen oprávnený, ale i povinný sa zaoberať predbežnými otázkami, ak sa v konaní vyskytnú.

S poukazom na rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu (Boh. A 3270/24) nesmie správny orgán napríklad odmietnuť rozhodnúť vo veci samej z dôvodu, že predbežná otázka nebola doposiaľ rozhodnutá príslušným orgánom. Buď si odpovie na túto otázku sám (urobí sa aj úsudok) alebo dá príslušnému orgánu podnet na začatie konania a vyčká s vlastným rozhodnutím, dokiaľ sa o predbežnej otázke nerozhodne.

Podľa ustanovenia § 40 správneho poriadku má správny orgán zásadne voľnosť v rámci úvahy o tom, ktorú z týchto dvoch možností si vyberie (táto voľnosť by mohla byť obmedzená len osobitným zákonom). To znamená, že správny orgán nesmie nikdy zostať pasívnym vo vzťahu k predbežnej otázke.

Preto by bol v rozpore s ustanovením § 40 správneho poriadku i taký postup, ak by sa správny orgán obmedzil len na konštatovanie, že v správnom konaní nebolo vlastnícke právo preukázané súdnym rozhodnutím a z tohto dôvodu by prerušil konanie až do právoplatného súdneho rozhodnutia.

Odkázať účastníka konania na súd podľa § 137 ods. 2 stavebného zákona je prípustné len pri tých námietkach účastníkov, ktoré vychádzajú z vlastníckych alebo iných práv k stavbám alebo k pozemkom.

O takýto prípad sa nesporne v prejednávanej veci nejedná.

Predmetom predbežnej (prejudiciálnej) otázky, ktorú riešil žalovaný správny orgán ako i orgán prvého stupňa, v danom prípade bolo posúdenie námietky žalobkyne týkajúcej sa priebehu hranice medzi pozemkom žalobkyne a stavebníkmi v tej súvislosti, či sa jedná o námietku občianskoprávneho charakteru vyplývajúcu z vlastníckych alebo iných práv k pozemkom a stavbám, teda či rozhodnutie o nej patrí do pôsobnosti stavebného úradu alebo do pôsobnosti orgánu štátnej správy vymedzenej osobitnými predpismi, resp. do právomoci súdu, alebo či sa jedná len o námietku stavebno-technického charakteru.

Taktiež sa jednalo o posúdenie predbežnej otázky, či rozhodnutím stavebného úradu o dodatočnom povolení stavby nebude žalobkyni zasiahnuté do jej práva alebo právom chráneného záujmu.

Z obsahu odvolania žalobkyne ani z obsahu podanej žaloby nevyplýva, že by sa žalobkyňa domáhala ochrany svojich vlastníckych práv z dôvodu, že stavba svojím umiestnením alebo stavebno-technickým riešením zasahuje do jej pozemku, resp. že presahuje spoločnú hranicu.

Nakoľko konkrétne tvrdenie žalobkyne o ukrátení na jej subjektívnych právach treba v zmysle § 247 ods. 1 OSP považovať za osobitnú náležitosť žaloby

o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, odvolací súd sa v prvom rade zaoberal v rozsahu odvolacej námietky žalobkyne otázkou, či vydanie dodatočného stavebného povolenia je spôsobilé ukrátiť žalobkyňu na jej vlastníckom práve ako i na jej ekologických, občianskych právach a či zníži štandard jej bývania. Rozhodujúcim kritériom podľa odvolacieho súdu bol charakter vydaného rozhodnutia – dodatočné stavebné povolenie.

Rozhodnutie o dodatočnom stavebnom povolení je konštitutívne rozhodnutie, ktorým sa samotný právny stav zakladá, keďže sa v ňom určujú podmienky prípustnosti stavby, ktorá síce bola už z časti realizovaná, avšak bez stavebného povolenia. Samotné meritórne rozhodnutie teda už zakladá stavebníkovi povinnosť vlastne len stavbu dokončiť za podmienok v ňom uvedených.

Z charakteristiky rozhodnutia - dodatočné stavebné povolenie vyplýva, že ide o rozhodnutie, ktoré dodatočne legalizuje už postavenú stavbu a v konaní o vydanie dodatočného stavebného povolenia stavebný úrad skúma, či začatím stavby bez stavebného povolenia nedošlo k porušeniu práva na ekologické, hygienické a občianske práva a k zníženiu štandardu bývania žalobkyne. Žalobkyňa ani neuviedla príčinnú súvislosť medzi namietaným priebehom hranice a meritórnym rozhodnutím o dodatočnom povolení stavby rodinného domu. Taktiež nemohlo dôjsť k zásahu do vlastníckeho alebo iného práva žalobkyne k pozemku. Skutočnosť, že by stavba bola začatá tak, že táto bola neoprávnene čiastočne umiestnená aj na pozemku, ktorý by jej vzhľadom na nepresnosť hranice patril, žalobkyňa nenamietala.

Odvolací súd preto uzavrel, že vydaním dodatočného stavebného povolenia žalované správne orgány nemohli reálne ukrátiť žalobkyňu na jej právach, tak ako to tvrdila. Správne rozhodli, keď námietku žalobkyne neposúdili ako námietku v zmysle § 137 ods. 1 stavebného zákona a v zmysle zásady rýchlosti a pružnosti správneho konania posúdili predbežnú otázku nezávisle od rozhodnutia súdu. Preto nebol podľa názoru odvolacieho súdu splnený základný predpoklad potrebný ku kladnému vybaveniu žaloby. Z uvedených dôvodov odvolací súd posúdil žalobu ako nedôvodnú.

Rovnako nebolo preukázané, že by dodatočné stavebné povolenie v preskúmvanej veci nerešpektovalo zákon a nebola ním dodržaná i tzv. miera primeranosti. Poukazovanie na tzv. odstupové vzdialenosti v zmysle § 6 ods. 3 vyhlášky č. 532/2002 Z.z. nie je namieste, nakoľko tieto sa vydaním dodatočného stavebného povolenia nezmenili a sú s uvedeným ustanovením v súlade. Z obsahu pripojeného spisového materiálu nevyplývalo, že by zo strany stavebníkov ako vlastníkov pozemku došlo k ohrozeniu, či obmedzeniu práv žalobkyne ako vlastníčky susediacej nehnuteľnosti a k narušeniu pohody bývania.

Stavebný úrad v zmysle zákona správne právne posúdil dokumentáciu stavby z hľadiska splnenia požiadaviek týkajúcich sa verejného záujmu predovšetkým ochrany životného prostredia ako aj jej súlad s príslušnými vykonávacími predpismi.

Odvolací súd pri posudzovaní možnosti ukrátenia na práve na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života upraveného v čl. 19 ods. 2 Ústavy a čl. 8 ods. 1 Dohovoru vychádzal z už uvedeného charakteru rozhodnutia dodatočného stavebného povolenia, ktoré nezakladá bezprostredné porušenie ani tohto práva. Ako vyplýva i z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, porušenie práv priznaných v čl. 19 ods. 1 a 2 Ústavy nemôže nastať rozhodnutím štátneho orgánu, ktorým tento orgán uplatní svoju právomoc.

Na základe vyššie uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací dospel k záveru, že rozhodnutie krajského súdu zmenil podľa § 220 OSP a žalobu ako nedôvodnú zamietol.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1, § 250l ods. 2 OSP tak, že žalovanému nepriznal ich náhradu, pretože žalovanému náhrada trov konania nepatrí.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

V Bratislave dňa 25. júna 2008

JUDr. Jana Henčeková, PhD., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová